

[Gustav Pedersen.]

gejstring, som var til stede, når det drejede sig om at sanere arbejdsløsheds-kasserne.

Jeg lyttede meget opmærksomt for at få at vide, om der af det ærede medlem hr. Knud Kristensen ville blive stillet krav om, at statsindgreb, handelsaftaler og alt hvad der iøvrigt står i forbindelse med det indseende og den indflydelse, som staten har på vort lands erhvervsliv, skulle ophøre. Efter den agitation, der har været ført i venstres presse, og ikke mindst efter den agitation, som en del af venstres repræsentanter har ført i sommer, skulle man jo tro, at nu var det hele klart, således at man uden videre kunne afvikle enhver form for statsindgreb.

Det ærede medlem hr. Knud Kristensen beklagede sig over tempoet, fremsatte påstand om, at der kunne afvikles betydeligt mere og betydeligt hurtigere, men jeg konstaterer, at der ikke fra det ærede medlem kom noget i retning af påstande om, at nu kunne staten lade erhvervene klare det hele selv. Jeg ønsker gerne at få netop denne kendsgerning slået fast, fordi den står i en ejendommelig modsætning til den agitation, der føres ude i landet. Det ærede medlem sagde endvidere, at man ikke skulle være bange for, at der, når man afviklede restriktionerne, eventuelt kunne ske fejl eller være en vis risiko i den tid, der kom efter restriktionernes afvikling. Det er slet ikke det, der er problemet. Selvfølgelig sker der fejl under alle forhold, og vi er villige til at anerkende, at der, hvor erhvervslivet disponerer, må være ret til en vis fejlmargin. Der er bare det ejendommelige ved det, at når det drejer sig om staten, er der aldrig tale om nogen ret til en fejlmargin, så forlanger det ærede medlems presse, at man skal være fejlfri til 100 pct.

Men det er jo slet ikke spørgsmålet om en fejlmargin, der er tale om. Spørgsmålet er, om man skal videreføre det genopbygningsarbejde, der uvægerligt vil blive afbrudt, hvis der bliver fuldkommen fri import her til landet. Der er indtil dette øjeblik hverken af det ærede medlem eller af andre, der deler hans opfattelse, givet noget, der ligner sikkerhed for, at man kan fremskaffe alt det, som er nødvendigt til genopbygning af husene, industrien og produktionsapparatet iøvrigt, uden statsindgreb. Det er det faktiske forhold, og jeg tror, det ville være gavnligt for alle parter, om man tog hensyn dertil.

Må jeg så endelig til det ærede medlem gøre en bemærkning i anledning af hans udtalelser om den for øjeblikket eksisterende

valggruppe. Jeg er noget forbavset over disse udtalelser. I fjor var der valggruppe mellem venstre, det konservative folkeparti og retsforbundet. Der er ingen tvivl om, at hvis socialdemokratiet for at modvirke denne valggruppe ville have lavet en valggruppe med kommunisterne, så var hele trommeilden sat ind med påstand om, at vi var afhængige af kommunisterne. Når man tager i betragtning, at blot den omstændighed, at kommunisterne stemmer for vore forslag, giver anledning til en vedvarende påstand om, at vi er en slags allieret med kommunisterne, så gad jeg nok se, hvordan agitationen var sat ind, om vi havde lavet valggruppe med kommunisterne. Situationen lå altså sådan, at hvis vi ikke ville det, så ville det ærede medlem meget gerne medvirke til en valggruppe, der holdt kommunisterne ude. At det ærede medlem ikke havde stemmer til at gøre det mere end hveranden gang, kan jo ikke ændre noget ved formålet.

Nu kommer det ærede medlem og siger, at de fæle socialdemokrater holder kommunisterne ude gennem en valggruppe. Ja, fuldkommen nøjagtigt svarende til den, det ærede medlem selv anvendte i fjor. Man får uvægerligt det indtryk — om det er rigtigt, ved jeg ikke —, at det ærede medlems parti kun ønsker at bekæmpe kommunisterne, hvis man samtidig kan ramme socialdemokratiet; kan man ikke det, overlader man gerne kampen imod kommunisterne til socialdemokratiet.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft talte i sit indlæg om mellemstandens forhold. Jeg vil gerne advare imod at tro på, at det, man med et lidt ubestemt udtryk kalder mellemstanden, er noget, der kan generaliseres her i landet. Jeg kan eksempelvis nævne, at i et spørgsmål som skattespørgsmålet er den del af mellemstanden, der er ansat som funktionærer eller tjenestemænd, noget anderledes stillet end dem, der har selvstændig virksomhed, uanset om det er en landbrugsvirksomhed eller en byerhvervsvirksomhed; det vil i hvert fald den del af mellemstanden, der er fastlønnet, selv hævde med meget stor styrke.

Selvfølgelig er det rigtigt, at der ligger et problem her. En stor del og først og fremmest de, der er fastlønnet, har ikke længere procentvis den samme afstand fra grundlønningerne, som de havde før krigen, det er rigtigt. Men det gælder jo f. eks. også indenfor arbejderne. Der er mange håndværkere, der i kraft af det, man kalder det solidariske dyrtidstillæg, er kommet nærmere bundlønningerne indenfor overens-